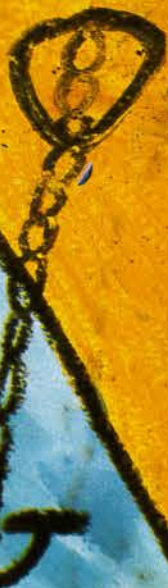

STUDIJSKA KARTIČKA
TRST
KARPOVA 10

GALEB

2
1978-79

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:

Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:

Omar Arbulla, 3. r. OŠ »M. Gregorič - Stepančič« - SV. ANA

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

VSEBINA

Črtomir Šinkovec: Ta čas je dober . . .	33
Angelo Cerkvenik: Zgode in nezgode šarplaninskega ovčarja Šara . . .	34
Berta Golob: Poštar s pomarančo . . .	37
Franci Lakovič: Želje	38
Neža Maurer: Cigančica	38
Nada Kraigher: Iz moje tržaške mape . . .	39
Vojan Tihomir Arhar: Potep	42
Danilo Gorinšek: Nasvet	43
Neža Maurer: Moj kamenček	43
Vlado Firm: Osel Riko	44
Zanimivosti: Miki Miška ima 50 let . . .	46
Neža Maurer: Kdo zida hišo	47
Danilo Gorinšek: Žirafa	48
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Vlak, Povezovanje predmetov	49
O.P.S.: Zabavni ciganček	50
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šušteršič: Jutranje razgibanje	52
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Zgodbe za prav take, kot ste vi	53
Poskusimo tudi mi: Gugajoče jajce . . .	54
Veselo v planine: Dušan Jelinčič: Poučni planinski izleti	55
Zdravko Omerza: Medvedek in čebelice	56
Šolarji pišejo	57
Danilo Gorinšek: Lisica v skobcu	58
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Veverica	60
Urednikova beležnica	62
Za bistre glave	63
Za spretne roke: Vera Poljšak: Cvetica	3. stran platnic

Ilustracije za 2. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 35); Marjeta Cvetko (str. 43, 56); Robert Hlavaty (str. 48); Leon Koporc (str. 37, 38, 43, 47); Božo Kos (str. 44, 45); Jasna Merku (str. 58); Jelka Reichman (str. 33, 39, 40, 42); Bine Rogelj (str. 38, 42, 51); Magda Tavčar. (str. 49, 3. plat.).

Priloga I.: Miroslav Košuta: Abecerime, ilustracije: Klavdij Palčič (D, E, F). Srečko Kosovel: November; Slovenska narodna; Pregovori o mački.

Priloga II.: Športni objekti na Tržaškem, Kmečki tabor — besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.

Črtomir Šinkovec

Ilustr.: Jelka Reichman

Ta čas je dober...

Ta čas je dober,
ta čas je dober!
Je smučarjem januar
s snegom postlal,
je Kurenta februar
k nam pripeljal
in marec je mačice
vrbam nadel,
prvi april
za nos nas povel.
Cvetja in češenj
dal je maj,
junij pšenice
zrele sijaj,
julija jablane
zrele zardé,
julija hruške
medenke zoré,
slastnih breskev
poln je avgust —
čas ob breskvah
res ni pust!
Izgrebel september
je v njivah krompir,
tepke namedil,
osul je žir;
grozdja, kostanja
dal je oktober —
ta čas je dober,
ta čas je dober!
Z gosko martinjo
pride november,
z dedkom se Mrazom
pripelje december,
dedek s sanmi
hi, hi, hi!

ZGODE in NEZGODE

šarplaninskega ovčarja ŠARA

Šaro in njegov sovražnik

Šara in Vuk sta se že medpotoma privadila novemu gospodarju, ki ju je pošteno razvajal. Skrbel je, da nista bila ne lačna ne žejna; hrana, ki sta je bila deležna medpotoma in v novem domovanju, je bila vse drugače okusna kot projica (*), s kakršno so ju dan za dnevom, mesec za mesecem krmili šarplaninski pastirji. Tudi novo domovanje jima je na moč prijalo. Golobič jima je dal napraviti lepi, prostorni, topli pasjici. Sprva — približno pol leta — sta se smela sprehajati in spreletavati samo po travniku in vrtu, ograjenima z visokim plotom. Golobič, ki je dobro poznal pse, se je bal, da bi jo psa utegnili pobrisati, da bi se skušala vrniti domov na Šar-planino.

Psa sta prve tedne v resnici močno pogrešala prostrane šarplaninske planjave in družbo ovac, v šestih mesecih pa sta se, spričo pozornosti, ki sta jo jima posvečala Matija in Jasminka, močno navezala na novo domovanje. Šar-planinski pastirji niso niti zdaleč tako skrbeli za njuno počutje in hrano kakor nova gospodarja, tovariševali pa sploh niso z njima. Matija in tudi Jasminka sta se, zlasti spočetka, tudi po več ur na dan zabavala z njima, tako da sta ju ovčarja močno vzljubila ter jima

(*) Projica - neka vrsta polente.

ni prišlo niti na misel, da bi se jima izneverila. Golobičeva sta se kaj kmalu prepričala o njuni zvestobi in privrženosti, ko sta ju spustila v bližnji gozd. Psa sta se spreletala in kmalu vrnila domov. Poslej sta se lahko prosto spreletavala po bližnji in daljni okolici, vendar se nista nikdar preveč oddaljila od doma, nikdar predolgo izostajala z doma, prav posebno ne pozneje, ko sta se se sprijateljila z lipicanci ter se z njimi podila po prostrani neograjeni jasi.

Sredi aprila je Šara skotila šest mladičev, pet samčkov in eno samičko. Najmočnejšemu samčku je Matija vzdal ime: Šaro. Tega je sklenil obdržati in zdresirati za čuvaja. Pet mladičkov je že v šestih, sedmih mesecih šlo za med v denar. Šaro se je čudovito razvijal, Matijo in Jasminko je zabaval predvsem z neznansko radovednostjo. Tu pa tam jo je pošteno skupil, pičil ga je čmrlj, opraskala ga je mačka, brcnil ga je — bolj za šalo kot zares — žrebiček, s katerim sta se ure in ure igrala, prekopicovala, lovila, podila po razsežni jasi. Njegov najhujši sovražnik pa je bil domači petelin, izredno velika in močna žival, ki se je ob neki priložnosti spustila v boj celó z lisico ter jo zapodila v beg. Šaro je bil star komaj tri mesece, ko jo je v boju s

petelinom pošteno skupil. Šaro je šaril po dvorišču in nepričakovano naletel na kokljo, ki je tisti poletni dan prvič pripeljala na dvorišče svojo družinico, približno petnajst piščančkov. Kako ljubki in mikavni so bili piščki! Šaro je brž hotel enega z žametnim gobčkom in tačko pobožati. Kaj hujšega! Koklja, velika štajerka, se je besno zaletela v Šara in zagnala huronski krik in vik. Bila je

Šara z ostrim kljunom in s perutnicami. Zdajci je prihrumel na bojišče tudi petelin in si je nebogljenega, nedolžnega ovčarčka hudimansko privoščil. Z ostrim kljunom mu je presekal gobček, s kremplji bi mu bil kmalu izkljuval oči, zakaj Šaro se sprva ni dal spraviti v koš... Ko pa ga je zaskelilo v gobčku, je spoznal, da petelin ni žrebiček, da se petelin ne igra, da petelin krvavo resno mis-

li. Tedaj se je umaknil in se s krvavim gobčkom zatekel v zavetje Jasminke, ki je prav tedaj stopila na dvorišče.

Petelin je tekel za njim in ga divje kljuval. Jasminka je petelina, ki se skušal zaleteti tudi vanjo, odgnala z metlo, nesrečnega radovedneža pa je pobožala.

»Nič hudega, Šaro,« ga je tolažila, »to se bo lahko pozdravilo. Drugič pa nikar več ne šari okoli piščančkov ali okrog petelina in njegove kokošje družine! Petelin se ne šali!«

Šaro se je pritisnil k Jasminki in ji hvaležno polizal roko. Pozneje ga je potolažil še Matija.

»Preslaboten si še, Šaro, da bi se spuščal v boj s petelinom, mogoče kdaj pozneje, ko boš močnejši!« je menil Matija.

In Šaro se je iz dneva v dan bolj krepil, rasel je kakor konoplja, v svojem osmem mesecu je bil malone že odrasel pes. Ni bil sicer še tako velik kakor Vuk, mnogo manjši pa tudi ne, še zdaleč pa ne tako močan kakor njegov oče.

No, petelina, ki se ga je več mesecev skrbno izogibal, petelina in njegovih satanskih krempljev se ni več bal. Nekega dne je sklenil dati duška jezi, ki jo je tedne in tedne kuhal v srcu. Približal se je kokošji družini, ki se je močno vznemirila. Tedajci se je približal petelin, ni ga pa koj napadel. Kakor da je premišljeval, ali bo tej zverini še vedno kos. Nekaj trenutkov sta stala oba kakor pribita in sta drug drugega merila s srepim pogledom. Prvi se je zganil Šaro in skočil proti petelinu. Preden se je petelin dobro zavedel, ga je Šaro, čeprav znova s krvavim gobcem, že držal za vrat, ga silovito stisnil, mu pregriznil vrat, da mu je iz žile kri brizgnila visoko, in da je naposled telebnilo truplo brez glave na tla. Nogi sta, čeprav je bilo tru-

plo brez glave, še nekaj trenutkov krčevito trzali. Šaro je zgrabil truplo, ga spustil, hrupno zalajal, ga spet zgrabil in ga zmagoslavno nesel pokazat Jasminki in Matiji, ki sta pred hišo urejala cvetlično gredo.

»Šaro, kaj si napravil?!« se je zgrozil Matija. »Petelina si ubil!«

Jasminka, ki je bila tako ponosna na petelina, kakršnega ni imel nihče ne v bližnji ne v daljni okolici, je malone zajokala.

»Nesrečna žival, kaj si storila?!« je zahlipala.

Nič se ni dalo popraviti. Petelin je bil mrtev, brez glave. Šaro pa ni in ni mogel razumeti ne Matije ne Jasminke. Mar ni upravičeno poplačal krivice, ki mu jo je bil storil petelin?

Ali naj žival pretepeta? sta se spraševala.

Matija je dobro razumel Šara, ni pa vedel, da je ovčar zasovražil ne samo petelina, ki mu je bil razklal ustnico, marveč — petelina nasplah. V možganih se mu je neizbrisno zarisala podoba njegovega najhujšega sovražnika.

Nedolgo po prvem zmagoslavnem boju je ugonobil drugega petelina... Matija ga je natepel, a ne kdove kako hudo. Zaman! Nič ni pomagalo. Vprav nasprotno! Bil je tepen zaradi petelina...

Batine so le še bolj podžgale njegovo sovrašтво do petelina. Kaj kmalu je ugonobil še tretjega petelina...

Matije se je loteval obup. Premišljeval je in premišljeval, kaj naj ukrene. Ali naj Šara ustrelji? Prodati ga ne sme! Kaj bi kupec rekel, ko bi pes ugonobil njegovega ali kakega drugega petelina? Dolgo, dolgo si je, enako kakor Jasminka, belil glavo z vprašanjem, kaj bi mu kazalo narediti. Ali naj ga le ustrelji? Ne, tega ne more, ne more...

(Dalje)

Berta Golob

Ilustr.: Leon Koporc

Poštar s pomarančo

Mogoče pride k vam poštar vsak dan. V pritličju stolpnice poišče vaš nabiralnik in ga napolni z novicami. Ali pa se pripelje skozi vas s torbo na rami, prisloni kolo na kakšen pripraven kraj, potem pa vam izroči pismo. V pismih so dobre in slabe novice, a vedno je tako, da pismo težko pričakujemo.

Pred štiridesetimi leti je v naši vasi raznašal pošto stari Blaznik. Bil je vedno dobre volje. Najbolj hudi so na poštarje hišni čuvaji, a nad Blaznikom ni nikoli zalajal noben kuža. Še Kastor ni nikdar rekel HOV HOV, čeprav je rentočil nad vsakim človekom. Pri Božiču so imeli zelo hudega purana, ki se je zakadil v vsakega človeka, samo v poštarja Blaznika ne.

K nam stari Blaznik zlepa ni prinesel nobenega pisma, toda vsak teden je imel za nas časopis, ki se mu je reklo Kranjski zvon. Nikoli ni pozdravil z »dober dan«, zmerom je zapel:

»Ptček golobček na okno trklja, odprite, odprite, sem daleč doma.«

Včasih mi je dal košček čokolade. Nekoč pa mi je dal pomarančo. Lupina ni bila oranžna, ampak rdečkasta in tudi krlji so bili čisto rdeči. Take pomaranče prej še nisem videla. Še navadne pomaranče ne, zato ker je bilo včasih južno sadje zelo drago in ni nikoli zašlo na jedilni list revnih družin. Tudi poštar Blaznik ni bil bogat. Pomarančo mu je gotovo dala kaka premožna gospa, ker ji je prinesel težko pričakovano

pismo. Ko sem srkala njen sladki sok, se mi je zdelo, da se mi razliva po grlu nebeška dobrota.

Odtlej sem poštarju tekla naproti, če sem ga le zagledala. Nikoli več mi ni dal pomaranče, toda vedno me je prijel za roko in potem sva nekaj časa skupaj korakala po cesti, on pa je zraven pel:

»Golobček, čedna stvarica, vsak jo ljubi in rad ima.«

Kadar pa je mama v peči pekla kruh, je spekla majhen hlebček tudi za Blaznika. Bil ga je zelo vesel.

Franci Lakovič
Ilustr.: Bine Rogelj

ŽELJE

Dokolenko opazuje
avtobuse, tovornjake...
Modro fantek premišljuje:
Rad imel bi avte take,
vožnje z njimi se učil,
potlej šel na potovanje...
Ej, le kdaj bo čas minil,
da resnica bodo sanje.

Neža Maurer

Ilustr.: Leon Koporc

Cigančica

Deklica sem mala,
kdo me ne pozna?
Rada plešem, pojem —
Vsakdo mi kaj da:

Očka tri bonbone,
mama ped blaga,
moja črna punčka
koj obleko ima.

Bi me radi čuli?
Pridite! Velja?
Vsak dan so predstave
kar pri nas doma.

Nada Kraigher

Ilustr.: Jelka Reichman

Papači modruje

Že zadnjič smo rekli, da je bil naš papači »naj« v vsem: najbolj velik, dober, radodaren, zabaven in tako dalje. Bil pa je tudi najboljši pripovednik. Kadarkoli je pripovedoval bodisi svoje ali tudi tuje dogodivščine, vedno je okrog njega naenkrat vse oživel... Nino je celo trdil, da je naš papači ŽIV PRIPOVEDNIK ŽIVIH POVESTIC. In vsi smo bili njegovega mnenja.

Kajti naš papači ni pripovedoval enolično, dolgočasno ali kaj takega. On sploh ni pripovedoval. On je

dogodivščino ponovno doživljal in še nas otroke vključil vanjo.

No, gremo? je navadno začel in prijel lla in mene za roko, Ninu pa z glavo pomignil, naj stopi naprej.

Pa smo šli.

Kako, kam? Kamorkoli. Magari v afriško džunglo!

Ugovarjate, kajne? Da papači ni bil suhozemec pač pa morjeplovec? Res je. A našemu papačiju je vseeno, ali dogodivščine sam doživlja, ali jih kdo drug. On ni natančen. Papači je širokosrčen, razgledan in načitan — ehej! Osemnajst jezikov pozna, in kadar plove po morju, ga morajo prav opominjati, da si bo oči pokvaril, če bo spodaj, pri strojih, kjer se komaj kaj vidi, preveč tical v knjigah.

Tudi naša teta, ki smo ji v Trstu rekli zia Nina, nam je pravila, kakšen učenjak je naš papači. Kako lepo govori, koliko razmišlja! Včasih, da jo je do solz razdražil s svojim modrovanjem ... Da je to bilo takrat, ko je le Nino bil na svetu in tudi on le pol-drugo leto star otroček.

Sem že govoril? je hotel vedeti Nino.

Takrat si šele začel govoriti in si samemu sebi pravil, kdo ve zakaj, Ghighi. Bil pa si, je nadaljevala zia Nina, veš kakšen si bil? En sam zlatolasi kodrček! je vzdihnila teta in

nekako z obžalovanjem gledala Nino-ve črne lase.

Tiste čase se je teta ves dan smukala okrog zibelke, če nas je obiskala, in ljubkovala otroka. Oh, ti srcece moje zlato, ritka ti moja zlata in či-či-či in ču-ču-ču ...

Pusti ga, je bil papači hud in teto podil od zibelke. Mir mu daj, kaj rineš vanj?

Da nisi geloso, ljubosumen? je oporekala teta in papačiju pomežiknila, da bi ga udobrovoljila.

Oh, ti avša ti! Ne razumeš, da iz vzgojnih razlogov ne dovolim in ti kategorično prepovedujem riniti v otroka brez potrebe! Saj ni igrača, je še dodal in mislil s tem zadevo končati.

Oh, je vzkliknila teta, kot bi jo bil papači z ostro besedo udaril, oh! se prijela za glavo in živčno zahlipala.

Papači se je ozrl vanjo in mu je je bilo seveda žal. Papači ni mogel trpeti žalostnih ali razžaljenih ljudi, najmanj pa je prenašal ženske solze.

No, no, jo je začel miriti, saj nisi mislil tako hudo, no, no, saj je že dobro! Dovolj, dovolj, je še dodal in teto posadil k sebi na divan. Zdaj pa povej, zakaj rineš brez potrebe v otroka, nakar ti bom razložil, zakaj tega ne smeš. No, prosim, začni, poslušam!

Teta sploh ni vedela, kaj naj reče. Za silo pomirjena si je brisala nos, spotoma tudi oči in trdila, da se vsi odrasli obnašajo natanko tako, odkar svet stoji. Še sanja da se ji ne, kaj bi bilo narobe!

Da ne? Pa ti jaz povem, je začel odločno papači. Prav vse je narobe. Predvsem to, da je treba delati tako, kakor delajo vsi, odkar svet stoji! Narobe. Če bi ljudje počenjali vedno samo to in tako, kot so delali, odkar svet stoji, bi svet že zdavnaj obtičal! Razen tega ...

Pa kaj sem takega storila? se je teta zbala pogovora in se dvignila, da bi papačiju ušla, che cosa ho fatto?

Kako, kaj si storila? je poskočil tudi papači in teto hitro potisnil nazaj na divan. Tu ostani, sem rekel, takole in poslušaj me! Kaj te nisem sam slišal, ko si s svojimi či-či-či in ču-ču-ču in srcece moje zlato in ritka moja zlata in ne vem kaj še vse, rinita v otroka? Brez vsake potrebe, jasno. Lahko bi vedela, da otrok želi svoj mir. Posebno še zdaj, je papači dodal in dvignil hkrati glas in prst,

da bi svoje besede podprl, zdaj, ko mu maša igra Beethovna, slišiš ...?

Iz sosednje sobe so res prihajali zvoki klavirja, le da jih je bilo ob njunem glasnem govorjenju komaj slišati.

Slišiš? je ponovil papači. Ne razumeš, da otrok uživa svoj mir in glasbo in da je nemara ta hip najbolj srečen človek na svetu?

Ti si prismojen! je bila teta nejevoljna. Govoriš o Ghighiju, kot da bi imel petnajst let ne pa petnajst mesecev!

Ne prekinjaj me! je znova zagrmel papači. Ta fant uživa neglede na le-

ta ... ta fant bo še velik umetnik, ali pa ... nič! je čez čas papači zamahnil z roko. Saj je vedel, da si ljudje marsikaj želimo, da si marsikaj v življenju zastavimo, da pa se marsikaj ne izide tako, kot bi si želeli ... A nič zato! je znova zamahnil z roko, da bi odpodil neprijetne misli. Svet je tudi nasploh lep in prijeten. Že to, da živimo, je nekaj izredno dragocenega.

Sploh veš, kaj melješ? se je razsrdila teta, kdo naj te razume!

Sicer pa je to druga pesem, je prenehal papači. Kar pa se otroka tiče, si zapomni tole: če je otrok suh in nahranjen — pusti ga v miru, da si nabere sil za življenjsko pot. Ne rini vanj!

Ne smem k njemu? Kaj ni moj nečak? Mu nisem teta? Si. A otrok ni tvoja privatna lastnina.

Samo tvoja, torej?

Ne moja, ne tvoja, ne nikogar! Otroci so bodoča družba, ne pa privatna lastnina staršev in tet. Si razumela?

Ah, je zategnila zia Nina, tudi Amelia ne bi smela k otroku? Lastna mati ...? No, veš kaj ... zdaj pa sploh ničesar več ne razumem! Menin, da matere ...

Tudi materam ne priznam posebnih pravic! je grmel papači in užival lastno modrovanje. Meniš, da je vloga mater kaj več, kot je vloga na primer moje ladje? Moja ladja prepeljava ljudi v prostoru: iz kraja v kraj. In kaj počenjajo matere, odkar človeštvo obstaja, a? Ti bom pojasnil. Prepeljavajo ljudi v času: iz včeraj na jutri. V tem je vse. V tem je tudi smisel večnega življenja. Človeštvo nasploh — to so ljudje: eni od včeraj, drugi od jutri, stari in mladi, umrli in še nerojeni. Kaj ni to jasno?

Ni, je ugovarjala teta in se stiskala v ramenih, non capisco un acca!

Ne? se je čudil papači. Pa ni težko razumeti. Težje bi si človek predstavljal enega samega samcatega človeka, ki bi predstavljal vse človeštvo in živel večno ... Kakšen dolgčas, mar ne? Svet bi bil presneto enoličen in nesposoben za kakršenkoli razvoj! Tako pa ... odkar se je človeštvo razletelo na milijarde različnih ljudi, ki se vrstijo iz neskončnosti v neskončnost, je življenje pestro in čudovito. Matere pa te ljudi prepeljavajo iz preteklosti v sedanjost in naprej v prihodnost. To ni težko razumeti in je hkrati dokaz, da so otroci bodoča družba in ne privatna lastnina staršev, tudi mater ne torej, zapomni si! Matere so zgolj sredstvo za prevažanje ljudi v ČASU, kot je moja ladja zgolj sredstvo za prevažanje ljudi v PROSTORU. Tako!

Sam ne veš, kaj govoriš, ti si bolan! je zaskrbelo teto in je papačiju potipala čelo. Da nimaš vročine?

Marš! je papači odstranil tetino roko, ne moti me! Povem ti ...

Oh, neeehaj, prosim te, neeehaj, baaastaaa!

Vse te reči nam je seveda pripovedovala teta pozneje. Zakaj te reči so se zgodile davno poprej, preden sva midva z Ilom sploh bila na svetu. Celo Nino je takrat bil komaj dojenček Ghighi, kot smo rekli.

Kar pa hočem zdaj povedati, se je zgodilo pozneje, ko sva z Ilom že zdavnaj bila zunaj plenice, saj je bil llo skoraj tri leta star, Nino pa nekaj manj kot sedem! In takrat ni nihče več z nami govoril po otroško, papači še celo ne! Papači se je z nami pogovarjal kot z odraslimi, čeprav majčkenimi ljudmi. In če nam je pripovedoval svoje ali tuje dogodivščine, ni nikdar začenjal z meglenim ... pred davnimi davnimi časi ... ali: ko sem potoval tam daleč daleč nekje ... sploh ne!

Papači je razgrnil zemljevid, postavil globus na mizo, ga z roko spretno zavrtel, da se je prepričal, ali dobro teče, in nas postavil sredi dogajanja.

Vidite tole piko tukaj? je vprašal. Vidimo, smo zakričali v en glas, tamle je!

Seveda smo vsi videli piko, ki jo je papačijev od tobaka požoltel prst napol prikrival.

Dobro, je nadaljeval papači. Tole je kraj, ki leži približno na šesti stopinji severne širine in na šestindevetdeseti stopinji vzhodne dolžine. Ime mu je Sabang. Gremo tja?

S teboj v Sabang? se nismo mogli načuditi.

V Sabang na Sumatri, bi šli?

Pojdimo, pojdimo! smo se razveselili in se v srečnem pričakovanju zastrmeli v papačija.

(Dalje)

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Bine Rogelj

POTEP

Če gre kuža na potep, laja, skače sem pa tja, truden vsede se na rep, koj pri njem sta psička dva.

Če gre muca na potep, drobno stopa kot gospa, miško brž dobi v precep, v kotu jo poje doma.

Če gre deček na potep, z žveglico se v log poda, seže ponjo v desni žep, ptičkom pesem zaigra!

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Leon Koporc

NASVET

Kdor je tiček in kdor zna, z néba sonce snemi, stisni ga pod pazduho, pa s seboj ga vzemi!

Bodi buden mu stražar, da ti ne uide, sicer ti za nohte gre, kadar zima pride!

Ko ti zima zagrozi, kaj bi tonil v brigo: sonce ji zabrusi v brk, a pod nos še — figo!

Neža Maurer

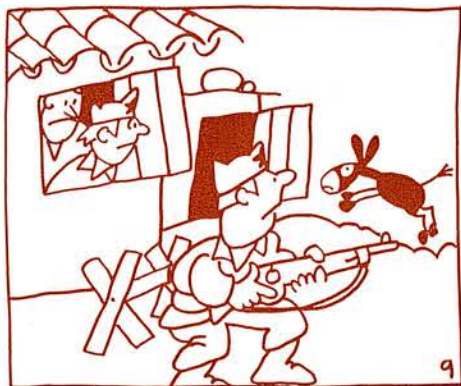
Ilustr.: Marjeta Cvetko

Moj kamenček

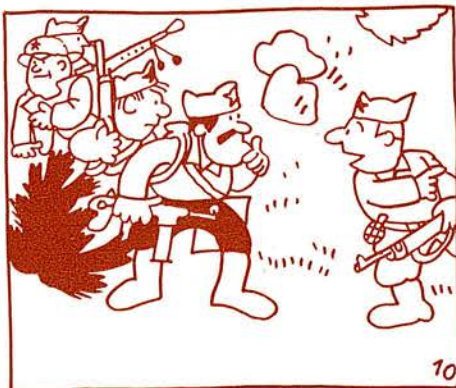
Živel некоč je kamenček — pred tisoč leti, se mi zdi ... Živel je — in pomislite — še zdaj živi!

Na njivi danes po pomoti je legel v mojo dlan; pobirala sem nov krompir in dala ga na stran. Zdaj je pri meni v rdeči skledci; okrogel, bel na dnu čemi. Ko vse potihne, mi razlaga, kako se tisoč let živi.

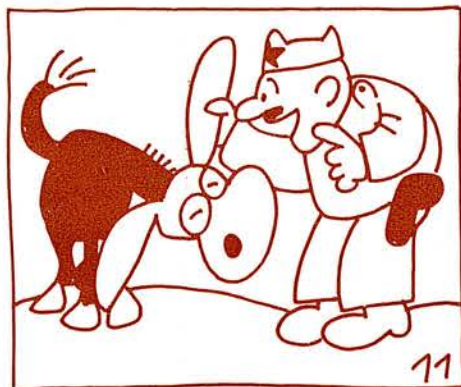

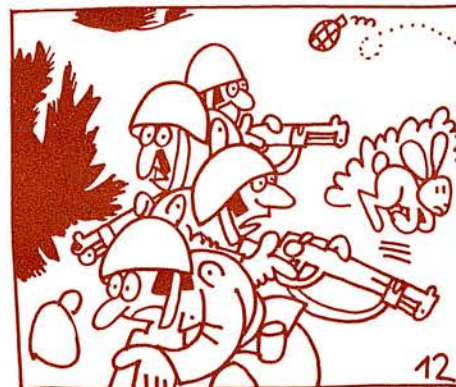
9. Štefko je vzkliknil in se pogнал po strmini. Ze so bili partizani na vratih in pri oknih. Starega Mata je spreletel srh. V dolini bo nekaj narobe. Kemperle, ki se je zagledal skozi okno, je vzkliknil: »Fantje, Riko se je vrnil, poglejte! Prezgodaj je prišel s paše, v dolini so prav gotovo Lahii!« Poveljnik je s pogledom preletel zbrane borce — in razumeli so se. V hipu je imel vsak svoje orožje v rokah. Kemperle pa je pohitel iz hiše, da poskrbi za osla Rika.

10. Skupina partizanov se je s poveljnikom Svetom odpravila na pohod. Stražar, ki se je bil medtem že vrnil, je v naglici povedal, kaj je mogel videti iz daljave in kaj je slišal od domačina, ki se je namenil k cerkovniku. Hotel je poprositi Mata, da sporoči partizanom o italijanskem prihodu v dolino. Da, domačini so imeli radi partizanske borce, pomagali so jim, kolikor so le mogli. Dobri ljudje na skopi, a sončni kraški zemlji. Kemperle se je kaj brž pomenil z Matom zavoljo osla Rika in živeža.

11. Osel Riko je prenekaterikrat ravnal drugače, kot so hoteli Kemperle in njegovi partizani. Sodil je, da Mate tako nima živeža, le nekaj koruzne moke in olja s čudnim priokusom, ki je bilo po njegovi sodbi že prestaro. Mate je bil po svoje malce skopuh. Borci so kaj urno izginili v borovem gozdu, a Kemperle je še stopil k Rikiju, ga potegnil za ušesa in dejal: »Hej, Riko, v vas, saj veš, kam moraš, boš že kaj dobil! Za teboj pridem, potem jo pa potegneva za partizani. Hej!«

12. Prek kraške planote je nadvse previdno koračila italijanska izvidnica. Izginjala je med borovci in se vnovič prikazovala. Vojaki so na vse strani vrteli oči. Bali so se, le povedati si tega niso upali, tudi drug drugemu ne. Iz grmovja je švignil zajec. Izvidnica je obstala. Nad njimi je zavreščala šoja. Še preden so se ovedli, je že priletela ročna granata. Partizanska zaseda ni počivala. Kot vrabci so se Lahii razprhnili in polegali po zemlji. Tam za skalo je nekdo zastokal. Drobec je zadel vojaka.

13. Poveljnik je nekaj vzkliknil, a nihče ga ni poslušal. Zaregljala je strojna puška, Italijani so tiščali nosove v zemljo in njihovo streljanje je bilo kaj kratkotrajno. V partizanski zasedi je bilo vse tiho. Niti glasu ni bilo slišati, le streljanje. Niti enega borca ni bilo videti. Ko si je italijanska izvidnica le opomogla in je poveljnik vojake z veliko težavo vnovič zbral, so bili partizanski borci že daleč. V naglici so vojaki prevezali ranjence in se odpravili nazaj proti nemirni dolini.

14. V trgu v dolini so si na poveljstvo italijanskih enot zaman belili glavo, kako se spoprijeti s partizanskimi enotami in izvidnicami, ki so bile zdaj tu zdaj tam, nenehno pa so jim prizadevale težave in žrtve. Ko se je medtem še vrnila močna italijanska izvidnica, ne da bi sploh kaj opravila, je bil poveljnik ves iz sebe. Zmerjal je častnike in sklenil poostriiti varnostne ukrepe. Poročila njegovih vohljačev so bila lažna ali podtaknjena. Tega on niti njegovi častniki niso vedeli.

15. Kemperlov osel Riko je prav počasi koptljaj po strmini, ki je je bil dokaj vaje. Ni bil posebno izbirčen in ga okrušeno kamenje na stezi ni kaj prida motilo. V dobrih starih časih je to pot vsak dan prehodil. Malo upanja pa je imel, da bo imel kaj prida bere. Italijanski fašisti so zasegli vse, kar so le mogli. Tega dne se bo s košaro brčkone laže vračal. Ko je le pristopical v trg, se je nameril kar k trgovcu. Listka tokrat ni bilo v košari. Če bo trgovec dobre volje, bo že kaj, če ne, bo hudo s Kemperlom!

16. Po trgu so se sprehajale vojaške straže. Bile so kaj glasne. Tu in tam je bilo moč videti kakšnega domačina, ki je tiho šel mimo hrupnih vojakov, če se jim že ni mogel izogniti. Kaj je to? Opazili so osla Rika. Kar brž so ga obkrožili. Odprli so košaro — bila je prazna. Riko je mirno stal, otepal z repom in si mislil svoje. Brkati vojak ga je hotel za ušesa. Ne, to pa ne! Italijanski vojak ga že ne bo uhľjal. Hlastnil je za njegovo roko. »Ti hudičev osel!« je robantil vojak. »Osel sem, res, a ti si še večji!« je sodil Riko. (Dalje)

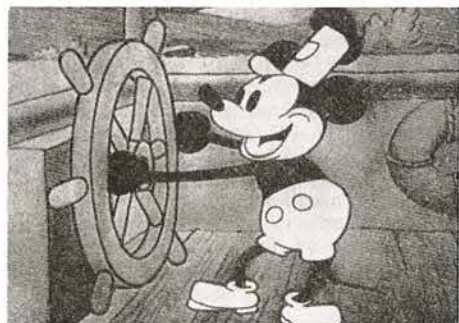

Miki Miška ima 50 let

Kdo bi si mislil, da ima Miki Miška že petdeset let. Pa je res! Mickey Mouse, ali Miki Miška ali Topolino (s takim imenom jo poznamo v Italiji), kljub svojim letom, ki jih prav nič ne kaže, še vedno mlada in razposajena razveseljuje otroke po vsem svetu.

Miki Miška je nastala v bujni domišljiji Walta Disneya, podjetnega Američana, ki se je preživiljal z različnimi priložnostnimi zaposlitvami in prežal na ugodno priložnost. Nekoč je potoval v New York, se med

vožnjo z vlakom spomnil na miško in jo narisal. Figura mu je bila všeč in jo je nameval ponatisniti na razglednice ter jih prodajati. Verjetno se tedaj sploh ni zavedal, da mu bo Miki Miška prinesla srečo in ogromno bogastvo, kar se je tudi zgodilo, potem ko se je Walt Disney domislil risanke. Prvo zvočno risanko z Miki Miško »Steamboat Willie« je predstavil v Colony Theatre v New Yorku 18. novembra 1928. Ta datum je zato uradni rojstni dan Miki Miške, ki je kmalu zaslovela ne samo v Združenih državah Amerike, ampak tudi drugod po

svetu, si pridobila nešteto prijateljev in se priljubila vsem včerajšnjim in današnjim otrokom. V svojem prvem filmu je bila Miki Miška precej okorna. V naslednjih desetletjih pa je spreminjala svojo zunanost in sledila razvoju časa. Miki Miški so se kasneje pridružile še druge osebnosti izpod

igrivega svinčnika Walta Disneya, da se je znašla v res pisani družbi.

Walt Disney je z Miki Miško izrisal še nekaj barvnih celovečernih zvočnih risank in zanje prejel najvišja priznanja na področju filmske umetnosti: nagrade Oscar. Prvo nagrado za ustvaritev Miki Miške je dobil že leta 1932. Na svojo prvo Miki Miško pa je bil najbolj navezan, čeprav se je do smrti trudil, da jo je prilagajal novim zahtevam in okusom mladih bralcev in obiskovalcev kinodvoran. Prav zaradi tega je Miki Miška ostala vedno tako mlada in priljubljena.

Petdesetletnico Miki Miške so v Združenih državah Amerike zelo svečano proslavili. Iz Los Angelesa, domovine Disneylanda, do New Yorka je peljal poseben vlak z Miki Miško in ostalimi osebnostmi iz Disneyevega sveta. Vesela družba se je ustavljala v različnih mestih v veliko veselje otrok in odraslih. 18. novembra, za rojstni dan Miki Miške, pa je bil velik sprejem v Beli hiši v Washingtonu, kjer sta Miki Miško počastila sam ameriški predsednik Carter in njegova hčerka Amy.

L. A.

Neža Maurer

Ilustr.: Leon Koporc

Kdo zida hišo

Joj nesreče, joj nesreče —
zima je prišla!
Jež ubogi, potepuški —
kje si ti doma?

Nič ne reče potepuhec,
le bodice nasrši,
nanje rjavo listje pada
in ledeni dež rosi.

Mojster mraz namesto malte
sneg čez liste položi —
potepuhu, revčku ježu,
varen dom zgradi.

Na dolgem vratu drobna glava
tako visoko ji čepi —
če kdaj ozreš se k njej v višavo,
se v glavi ti kar zavrti ...

Spominja kožuh njen na pantra,
na antilopo pa nogé,
na osla rep, vrat na kamelo,
vse skupaj pa — žirafa je!

Na glavicici sta dva rožička:
če z njima v drevja vrh visok
udari, zaboli to revo,
zajoče milo kot otrok ...

Tedaj brž ranjeni bolnici —
žirafi pohiti zdravnik,
a kaj, ko pa do njene glave
šest celih metrov je navpik!

Zato zdravnik najprej ukaže:
»Da ji rožička dam v povoj,
do glave moram! Prinesite
zato mi — dolgo lestev koj!«

D je dober dan v družini,
kjer doma so debeluhi,
dasi družijo se z dolgini,
ki so dlakocepsko suhi.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

November

Sadovi pobrani, latniki prazni,
v njih še zadnje listje gori,
lastovke so raz stolpove odletele,
v temni daljavi še ptič se glasi.

Srečko Kosovel

E

je prvi v vsej Evropi,
eleganten, poln elana,
kot električar nastopi
z mojstri malega ekrana.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

SLOVENSKA NARODNA

Ciganice po vasici
kruha prosijo.
Ena prosí, druga nosi,
tretja vse poje.

2. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - V športni palači na Pončani je več igrišč. Tu igrajo košarkarske, roketne, odbojarske tekme in občasno so tudi boksarska srečanja.

1. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Največji športni objekt na Tržaškem je nogometno igrišče »Pino Grezar« pri Sv. Soboti v Trstu. Stadion uporablja predvsem nogometno moštvo »Triestina«.

4. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Novejši športni objekt je občinska telovadnica v Nabrežini, ki je na voljo mladinskim športnim društvom in dijakom srednjih šol v občini.

3. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Ljubiteljem plavanja je na voljo veliki pokriti bazen »Bruno Bianchi« na obrežju blizu glavne ribarnice. Bazeni je odprt tudi pozimi.

6. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Openško društvo »Polet« ima na Opčinah veliko kotalkališče. Na njem se mladi kotalkarji redno vadijo in tudi prirejajo nastope.

5. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Tudi v Dolini je velika občinska telovadnica. Telovadnico koristijo dijaki srednjih šol v občini in športno društvo »Breg«.

8. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Na Montebelu (Bubnu) je konjsko dirkališče, kjer prirejajo kasaške dirke.

7. ŠPORTNI OBJEKTI NA TRŽAŠKEM - Društvo »Gaja« s Padrič in Gropade ima v bližini vasi lepo teniško igrišče.

2. KMEČKI TABOR - Praznovanje je na Opčinah v prostorih prosvetnega društva »Tabor«. Kmečki tabor traja več dni. Za veselo razpoloženje poskrbi tudi godba na pihala.

4. KMEČKI TABOR - V pokritem prostoru ob prosvetni dvorani je razstava vinarske posode. Na sliki: sodi, škafi, vedra.

6. KMEČKI TABOR - Na sporedu so tudi kulturni nastopi. Na sliki: pevki Tržaškega narodnega ansambla.

8. KMEČKI TABOR - V veselje bralcev prireditelji organizirajo tudi lepo razstavo slovenskih knjig.

1. KMEČKI TABOR - Vsako leto za veliki šmaren imajo kmetje s Tržaškega svoj praznik: Kmečki tabor. Prirejata ga Kmetijska zadruga in opensko prosvetno društvo »Tabor«. Shoda se udeleži številno občinstvo.

3. KMEČKI TABOR - Prireditelji ob tej priliki podelijo priznanja in kolajne tistim zaslužnim kmetom, osebam in organizacijam, ki so pripomogle, da se je Kmečki tabor v teku let tako uveljavil. Obiskovalcem tabora je na voljo pijača in jedača. Na sliki: peka čevapčičev.

5. KMEČKI TABOR - Poleg posode so razstavljeni tudi traktorji, kosilnice in drugi kmetijski stroji.

7. KMEČKI TABOR - V prosvetni dvorani je običajno slikarska razstava.

je pravi fant od fare,
s fičkom pa francoski znak,
dvakrat frkne iz fanfare,
frfota, če nosi frak.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

Pregovori o mački

Čeprav mačka spi, je treba pokriti lonec.
Če stopiš mački na rep, zacvili.
Kdor ne hrani mačke, hrani miši.
Če mačke ni doma, miši plešejo.
Ne kupuj mačka v vreči!
Varuj se mačk, ki spredaj ližejo, zadaj praskajo!

IN SE RADA IGRATA
NA . KO PA
, MORATA OSTATI V

IN IMATA MNOGO
, A SE NAJRAJE
IGRATA S

DANES SE GREŠTA
POSTAVILA STA V VRSTO
NA NJIH PA SEDIJO
IN . VSI SO VESELI, KER
SE PELJEJO V

Povezovanje predmetov

POVEŽI PREDMETE, KI SODIJO SKUPAJ IN JIH POTEM POBARVAJ

Zabavni ciganček

Na gričku je sedel ciganček in gledal na zeleno trato. Med temnimi borovci je stal »Planinski dom«. Od tam so vedno prihajale skupine otrok na zeleno trato. Žogali so se in igrali. Nihče ni opazil cigančka, ki je zijaal v veselo skupino in si želeel družbe. Kako naj se jim prikupi?

Začel je igrati na stare orglice.

Otroci so utihnili, pustili igro in prisluhnili.

Mala deklica ga je zagledala in zaklicala:

»Pridi k nam, lepo igraš!«

Za njo so vsi vprek vabili cigančka. Njega je hrup zbeegal in ni vedel, kaj storiti. Bal se je, da ga bodo zasmehovali ali celo spodili. Tedaj se je zravnal, začel obračati in vrteti črne oči in migati z uhlji. Ko se jim je približal, so ga obkolili in ga radovedno gledali. Bil je bos, raztrgan in umazan.

Iz skupine je stopil Peter ter ga nagovoril:

»Od kod prihajaš, kdo si?«

Ciganček je pomežiknil in odgovoril: »Iz gozda ...« Ko je opazil okoli sebe prijaznost, se je ojunal in zaklical:

»Zabavati znam, le pogledite me!«

Začel je plezati po drevesu kot opica. Z veliko naglico je skakal z veje na vejo. Na vrhu je žvrgolel kot slavček. Otroci so ga občudovali. Ko je skočil z drevesa, ga je mala deklica vprašala:

»Te nič ne bolijo noge, ko nimaš čevljev?«

Ni odgovoril. Posadil jo je na ramena in z njo zdirjal po travniku.

Zraven je rezgetal kot konjiček. Odložil je deklico na trato, sedel na skalo, drugi pa okrog njega. O marsičem so ga spraševali, toda on ni odgovarjal. Skomignil je z rameni ter znova začel uganjati burke in šale. Kaj vsega je znal, ta mali ciganček! Oponašal je glasove domačih in gozdnih živali. Kikirikal je kot petelinček, rigal kot osliček, pel kot kanarček. Znal je tuliti kot volk, kukati kot kukavica in klicati srno. A najlepše je igral na orglice. Nekatero pesmo so otroci začeli prepevati. Po vsej širni planjavi, tja do »Planinskega doma« so se razlegali glasovi. Ciganček se je trudil, da bi čim lepše igral.

Naenkrat se je zgodilo: hresk, hreeesk ... Stare orglice so zahreščale in utihnile. Otrokom je šlo na smeh, cigančku pa ne. Resno je sedel in gledal pokvarjeno igračo.

»Poldne zvoni,« se je oglasil Peter, »gremo!«

Otroci so prosili cigančka, naj naslednega dne spet pride. Mali potepin je pokimal, zabrusil orglice v grmovje in zdirjal proti gozdu.

V domu so se otroci pogovarjali, kako bi razveselili cigančka.

Naslednje jutro je mali komedijant že čakal na svoje gledalce. Čez ramo mu je visela oguljena in scefra na malha, na glavi pa je imel star klobuk. Otroci so ga veselo pozdravljali in že je bil pri njih. Ko so opazili veliko pokvečeno pokrivalo, so brž uganili, da ima kaj zabavnega za bregom. Močno je migal z uhlji, da

se je klobuk premaknil. Izpod njega se je prikazal gobček mladega zajčka. Nastal je vik in krik. Vsakdo je hotel mladiča zase. Nastala je zmeda. Klobuk se je preveč privzdignil in frc ... jo je dolgohec popihal v grmovje. Otroci so ostali praznih rok. Ciganček pa se je smejal in pripravil drugo predstavo.

Iz malhe je privlekel veverico. Bila je njegova in marsičesa jo je naučil. Posadil si jo je na glavo in z njo skakal po trati. Ona pa je brezbrizno gledala lešnik. Potem ga je z repkom zgečkala za ušesom ali mu zlezla pod srajco. Grizla mu je nosek in ga božala s tačko. To je bilo smeha in zabave za mlade gledalce!

Ko je veverico položil zraven malhe in ji v pohvalo natrosil lešnikov, se mu je približal Peter. Ponudil mu je vrečko:

»To je naše darilce, tvoje je, vsakdo je nekaj prispeval.«

Cigan je začudeno gledal in slišal eno samo besedo: »tvoje.«

Ni se znal zahvaliti. Nerodno je segel v vrečko. Iz nje je najprej potegnil novo srajčko, za njo pa škatlo. Odprl jo je in pred njim so se zalesketale nove orglice. Kako lahko je takrat šlo, saj so bile orglice čisto nove! Zopet je bilo slišati vesele melodije in pesmi.

Prišel je čas kosila. Ciganček se je težko ločil od prijateljev. Obljubil je, da še pride. Otroci so mu priporočili, naj ne pozabi na veverico in naj prinese drugega zajčka. Vse je obljubil, čeravno je vedel, da bo moral s karavano še isto noč na pot.

Počasi je stopal po stezi. Vrečko je stiskal k sebi in iz malhe je kukala veverica. Veselo je igral na orglice in izginil v temni gozd.

Še so se igrali otroci na zeleni trati pod gričem, toda zaman so čakali zabavnega cigančka.

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

JUTRANJE RAZGIBANJE

Ne bo napak, če se bova, vsaj enkrat v tej rubriki, dotaknila problema telesne vzgoje, ki ima v športu na sploh izredno važen pomen. Lahko rečeva, da je telesna vzgoja nenadomestljiva za krepitev mišic in udov ter za dobro počutje ne samo mladih, ampak tudi starejših ljudi.

Dobro se zavedava, da je med vami marsikdo, ki mu telovadba v šoli ne diši, in če bi le mogel, bi se telovadni uri izognil, ker se tam dolgočasi, razen če ni na sporedu kakšna igra z žogo. Prav tako dobro veva, da razna športna društva posvečajo premalo pozornosti telesni vzgoji, zato je tudi ne širijo, kot na primer odbojko, košarko, namizni tenis in podobno. Morda bodo vsaj predstavniki športnih društev uvideli koristnost telesne vzgoje, dotlej pa si bomo sami pomagali in z malo dobre volje začeli gojiti telesno vzgojo kar doma, zjutraj navsezgodaj, predno se odpravimo v šolo. Zagotavljava vam, da se boste po jutranji telovadbi dobro počutili in da bodo jutranje telovadne vaje koristile vašemu zdravju. Jutranja telovadba ob odprtem oknu in v vsakem vremenu izboljšuje delovanje srca, pospešuje krvni obtok in krepi mišice. Po vajah se boste naglo umili in počutili se boste kot prerojeni. Važno je le, da morajo biti vaje primerne, da jih opravite določeno število in da se pri izvajanju ne utrudite, ampak samo razgibate.

Z jutranjo telovadbo lahko pričnemo že v postelji: ležimo na hrbtu, položimo roke k telesu, močno pritiskamo glavo v blazino in štejemo do šest. To vajo ponovimo dvakrat in pričnemo z naslednjo. Še vedno ležimo. Potem dvigamo trup do sredine, noge pa ostanejo v vodoravnem položaju. Vajo ponovimo vsaj šestkrat. Kadar gremo v kopalnico, vzamemo brisačo in jo primeemo na obeh koncih. Dvignemo nato roke, vlečemo nazaj in narazen. Pri te se še dvigamo na prste na nogah. To vajo ponovimo šestkrat. Primerna vaja za utrditev mišic je tudi ta: opremo se na roke in za seboj stegnemo noge. Samo s pomočjo rok se potem dvigamo in sklanjamo, da se dotikamo tal s prsmi. Vajo ponovite nekajkrat, ne preveč, ker je zelo utrudljiva. Uležemo se potem na hrbet in dvigujemo stegnjene noge do navpične lege. To vajo prav tako ponovimo parkrat, vendar moramo paziti, da ne dvigujemo zgornjega dela telesa. In končno se prevalimo na trenuh, sklenemo roke za tilnik in delamo zaklon glave in prsnega koša. Vajo ponovimo šestkrat.

Poskusit! V začetku se vam bo zedlo težko in utrudljivo. Kasneje bo šlo lažje in boste lahko povečali število ponavljanj. Če vas stvar zanima, se oglasite in povprašajte za nasvete in druge vaje.

Marij Čuk

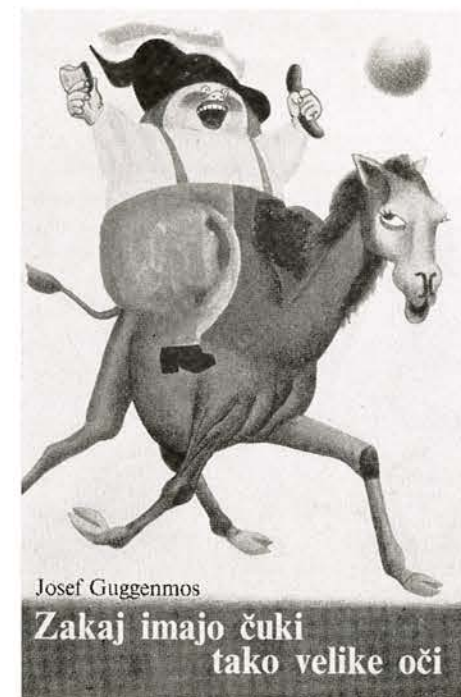
ZGODBE ZA PRAV TAKE, KOT STE VI

Ali se še spominjate, ko ste prvič prestopili prag šole? Doživeli ste nekaj novega, morda veselje, prav mogoče pa ste bili tudi malce prestrašeni. Ali pa vas je spomin malo zatajil in se več ne spomnite, kako je bilo? Svetujem vam, da stopite do Tržaške knjigarne in si tam nabavite v slovenskem prevodu pravkar izšlo delo poljske mladinske pisateljice **Mire Jaworczakove** »**VEŠ KAJ, MARJETICA**«. To je zgodba o mali Marjetici, ki začne hoditi v prvi razred osnovne šole in v novem okolju doživlja najrazličnejše vsakdanje zgrade in nezgode, prav take, kot jih doživlja vsakdo, ki hodi v šolo. Knjiga je res privlačna in prijetna

za branje, polega tega pa jo popestrujejo tudi duhovite ilustracije Lidije Ostrčeve, ki v likovni obliki prikazujejo dogodivščine Marjetice.

Prav tako privlačna je tudi knjiga nemškega pesnika in pisatelja **Josefa Guggenmosa** »**ZAKAJ IMAJO ČUKI TAKO VELIKE OČI**«. To je res poučno delo, ki pripoveduje na zelo šaljiv način, zakaj imajo živali določene lastnosti. Ali veste zakaj imajo race tako ploščate kljune? Ker so v davnih, davnih časih neki rački prihajale zmerom nove in nove besede na pamet. Pa tudi druge race so bile prav take klepetulje. Tako dolgo

so se med seboj jezile in zmerjale, da so jim kljuni od neutrudnega šklepetanja postali široki in ploščati, kakršne imajo race še danes. To je samo primer zgodbe o živalih, ki jih boste dobili v knjigi.

Gugajoče jajce

Res je sicer, da nas lepi sončni novembrski dnevi še vedno vabijo v naravo, ki se je odela v prečudovite jesenske barve, in da igra, ki vam jo bom opisal, ni najbolj primerna za take dni. Res pa je tudi, da žal taki dnevi ne bodo trajali v nedogled in da boste morali več popoldnevov presejati doma za pečjo. No, tedaj bo pravšnja prilika, da se lotite dela in si v svojo zabavo in zabavo drugih naredite gugajoča jajca. Vsi poznate zgodbo o Kolumbovem jajcu, le da boste vi malo drugače postavili jajce pokonci, kakor ga je Kolumb. Potem si boste pomagali z domišljijo in gugajoča jajca pobarvali po svojem okusu.

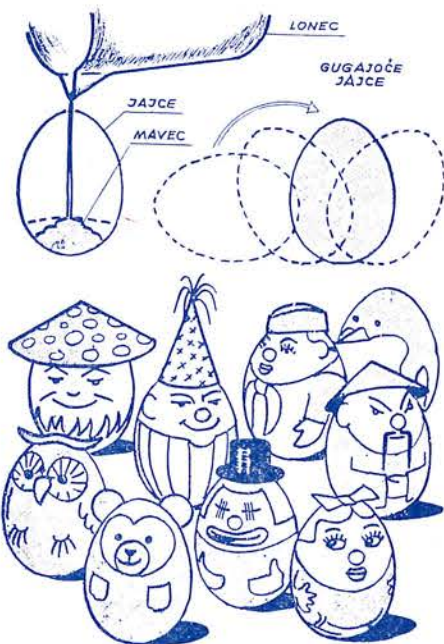
Mamo morate najprej vprašati, naj vam da prazne jajčne lupine. Seveda jo morate najprej naprositi, naj jajce s šilom ali iglo preluknja na obeh koncih, da bo ostala lupina cela. Vsebinsko jajca se da izprazniti tako, da jo izpihate, potem pa spodnjo luknjico, ki naj ne bo večja od petih milimetrov, zadelate z voskom. Pripravite nato vodo in mavec. Napravite zmes, ki ne sme biti preveč gosta in jo skozi gornjo odprtino vlijete v notranjost jajca, kot kaže slika. To delo morate naglo opraviti, ker se namreč mavec hitro strdi. V lupini naj bo toliko mavca, da bo spodnji konec jajca obtežen.

Postavite potem lupino jajca v škatlo ali v kozarec in počakajte približno pol ure, da se mavec v njej strdi. Tako obtežno jajce,

Pa brž v Tržaško knjigarno, da privlačne zgodbe ne poidejo in da ne bi ostali z dolgim nosom. Knjigi sta primerni tudi kot darilo, kar je za te dni značilno, saj se s hitrimi koraki približujejo praznični dnevi.

bo vedno stalo pokonci in če ga zaziblujete, bo nihalo sem in tja.

Zadnje vaše delo je v tem, da lupine primerno pobarvate, kar lahko storite z vodnimi ali tempera barvicami. Če boste iz lahke lepenke izdelali še klobuke in nosove, bodo vaše figure iz jajčnih lupin prav zabavne, tako da se boste od srca smejali, kako se razne živalce in močilji klanjajo drug drugemu.

Dušan Jelinčič

Poučni planinski izleti

Slovensko planinsko društvo v Trstu je vedno z veseljem prirejalo izlete za svoje najmlajše člane, za »mulce« od petega do desetega leta starosti, torej za osnovnošolske otroke. Udeleženci se na takih izletih nahodijo, naužijejo svežega zraka, ki ga je v mestu vedno manj, se naigravo z žogo in drugimi igrami ter tekajo in se lovijo po travnikih, vse to pod pozornim očesom mladih vodičev, ki izlet pripravijo in ga potem tudi vodijo. Otroci se vesele, da so skupaj, da se veselo nasmejejo v prijateljski družbi,

V minuli sezoni je Slovensko planinsko društvo v Trstu priredilo pet takih izletov za najmlajše in sicer na Sv. Lenart nad Samatorco, na Mali Kras nad Dolino, na Sv. Primož blizu Križa, na Kokoš, to je na hrib, ki kraljuje nad Bazovico, in končno še daljši

avtobusni izlet v Beneško Slovenijo, na vrh mogočnega Matajurja. Na takih izletih udeleženci spoznavajo kraje in okolico, v kateri živijo, Kras, vasi, kjer bivajo Slovenci v Italiji, pa tudi bolj oddaljene hribe, ki so prav tako lepi in zanimivi v vseh letnih časih.

Nadalje je Slovensko planinsko društvo priredilo še dva izleta za osnovnošolsko mladino, in sicer prvega sredi oktobra, ko se je šola komaj začela, od Katinare po grebensi poti do Opčin, drugega pa sredi novembra, ko so se jesenske barve narave pokazale v vsej svoji lepoti. Mladi planinci so se nahodili od Naselja Sv. Sergija mimo Domja in Zatrežca na Sv. Mihael nad Boljuncem, od tu pa se je skupina izletnikov

spustila v prelepo dolino Glinščice, ki jo vsi žal še premalo poznamo. Tudi tega izleta se je udeležilo kakih 40 šolarjev, ki so jih zjutraj starši spremili na avtobusno postajo, zvečer po izletu pa trudne in razigrane, vendar vesele in srečne, spet sprejeli v svoj objem. Marsikaj so znali otroci zvečer povedati svojim staršem, kar so videli in doživeli, naslednji dan pa so o svojih do-

živetjih pripovedovali v šoli svojim sošolcem, ki na pohodu niso bili.

Na koncu izletniške sezone dobijo vsi otroci, ki so se udeležili določenega številca izletov, lepo značko pionirja-planinca kot nagrado za trud in kot spodbudo, da se bodo tudi v prihodnje pridno udeleževali takih poučnih in veselih pohodov po naši najbližji in daljni okolici.

Zdravko Omerza

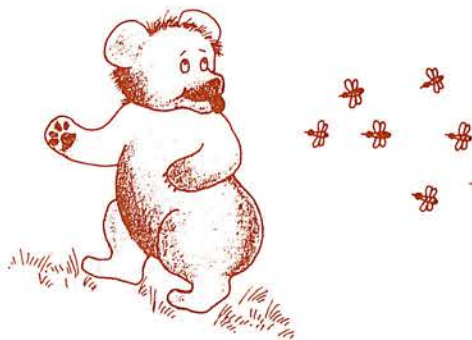
Ilustr.: Marjeta Cvetko

Medvedek in čebele

Medvedek Puj jo je pobrisal od doma in se sam potepal po gozdu. Zapihal je lahen vetrič in prinesel od nekod vonj po nečem sladkem. Puj se je vohljaje napotil v smer, od koder je prihajal ta sladki vonj. Pot ga je pripeljala do visokega drevesa. Ko je pogledal navzgor, mu je zadisalo še bolj sladko. Videl je tudi mnogo čebel, ki so priletavale v drevesno duplino in izletavale iz nje.

Puj, ne bodi len, ni nič okleval, ampak je začel plezati po deblu navzgor. Najprej je objel deblo s sprednjima šapama, visoko kolikor je le mogel, nato je potegnil zadnji šapi za seboj. Tako je hitro priplezal do dupline v drevesu, kjer je bilo mnogo medu v satju. In Puj se je ves srečen začel gostiti in lizati sladki med.

Toda gorje, čebelice so bile silno jezne na tatu. Obltavale so ga ter ga pikale in pikale v smrček in pohlepni jezik. Puj od bolečin ni mogel več zdržati, zato se je hitro spustil po deblu navzdol. Toda čebelice

so letele za njim. Medvedek se je valjal po tleh, da bi se jih rešil, a čebele niso odnehale. Še bolj so ga pikale, zato se je spustil v beg. Toda cel roj čebel se je pognal za njim, zato je Puj zavil v gosto grmovje, da bi se jih rešil.

Ko je Puj pritekkel k brlogu, je bila k sreči mati medvedka doma. Oblizovala ga je po oteklem smrčku in zateklem jeziku ter mu pulila iz njiju čebelja žela.

Medvedek Puj je bil več dni zelo bolan. Ko je ozdravel, ni nikoli več kradel čebelam medu.

UČENCI 5. RAZREDA OSNOVNE ŠOLE
»IVAN TRINKO - ZAMEPSKI«
V RICMANJIH PIŠEJO:

POČITNICE PRI MOJI SESTRIČNI KRISTINI

16. julija me je obiskala sestrična Kristina in me vprašala, če želim k njej za dva dni na počitnice. Vesela sem bila, ker mi je moja mama to dovolila. Igrali sva se z žogo, nato sem odšla k njej. Kristinine mame ni bilo doma, ker je bila na zdravljenju v Avstriji. Kristina živi s starši in s stricem, stanuje pa pri Sv. Ivanu. Tisti dan smo skupaj večerjali v restavraciji Pam, doma pa smo gledali televizijo. Po enajsti uri sva se s sestrično skrili v kopalnico in tam brali. Stricu, ki naju je našel in vprašal, zakaj bereva ob tako pozni uri, sva dejali, da ne moreva zaspati. Ob treh ponoči pa sva le zasпали.

Naslednji dan sva vstali pozno, naredili sva postelji in pospravili v hiši. Opoldne je telefoniral njen očka in naju vprašal, če je vse prav. Ko sem šla jaz sama v trgovino, je ona skuhalo kosilo. Po kosilu sva čitali, nato pa sva se šli kotalkat pred Villo Revoltella. Ob peti uri naju je prišel iskat njen oče. Peljali smo se k meni domov. Nekaj časa smo se pogovarjali, nato pa sta odšla.

Pri Kristini je bilo zelo lepo in upam, da bom šla prihodnje leto k njej za več dni in da bo doma tudi njena mama.

Štefania Marsič
5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

IZLET

V nedeljo, 27. avgusta smo si ogledali razstavo ptičev. Bilo je razstavljenih veliko vrst ptičev: kanarčki, papige, kosi, fazani ... Nagrajeni so bili ptiči, ki so znali najlepše peti. Oče mi je kupil dve papigi. Nato smo se peljali na Vršič. Videli smo reko Sočo in hidroelektrarno. Tudi v Kranjski gori smo bili. Od Ljubljane naprej smo se vračali po avtocesti, kjer smo se tudi ustavili in si

odpočili. Domov smo prispeli ob deveti uri zvečer.

Bilo je tako lepo, da bi rad še enkrat vse znova videl in doživel.

Igor Pregarc
5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

VIDELA SEM GAMSE

Med počitnicami sem šla na Triglav. Pod vrhom, kjer je bila še trava, smo srečali družino gamsov. Gams je žival, ki živi visoko v gorah in je podobna srni. Zelo me je presenetilo njihovo tekanje navzgor, po tako strmih grušču. Gamsi se skrivajo po skalnatih jamah, ki so ljudem nedostopne. Zelo so plašni, saj so začeli teči, brž ko so nas zagledali. Gorski svet je lep in občudovanja vreden.

Marina Sancin
5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

ZVEČER DOMA

Pri nas doma ni nikoli miru. Povedala bom, kako je pri nas zvečer doma.

Pred večerjo očka in brat igrata karte. Večkrat se kregata. Moj brat slepari, toda to naredi tudi očka. To ni več igra. Brat začne jokati in mama se jezi na očka, on pa se smeje. Mama pripravi večerjo. Jaz odprem televizijo in vsi skupaj gledamo program. Če je po televiziji na prvem programu film, na drugem pa nogometna tekma ali boks, moj brat in očka gledata šport. Ko povečerjamo, reče mama, naj gremo spat. Ko reče to še očka, morava z bratom zares v posteljo. Očka pa gleda še naprej televizijo. Jaz in brat se jeziva, ker je ne moreva gledati. Čež nekaj časa pa ne misliva več na to, saj ponavadi hitro zaspiva.

Želela bi, da bi se naša družina poboljšala.

Štefanja Marsič
5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

VOŽNJA V MAČKOLJE

Jaz in moja sošolka Nadja sva se odpravili v Mačkolje kupit sladoled. Vzeli sva njeno kolo, ne da bi povedali mami. Obedve sva se spravili nanj. Do gostilne sva se srečno pripeljali. Kupili sva sladoled in šli obiskat sošolko Fulvijo. Pri Fulviji sva se malo poigrali in nato odšli domov. Tudi domov sva se skupaj peljali na njenem kolesu. Med potjo pa sva se zvrnili v jarek.

Ko vsa prišli domov, nisva mamam nič povedali, ker bi naju sicer natepli.

Čincija Bandi
5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

LISICA V SKOBCU

Za lisico menda vsakdo ve, kdo je in kakšna je, za skobec pa ne vem, če vsakdo ve, da je to železna past, ki vanje med drugim lové tudi lisice. Toda lisica ne bi bila lisica, ki vse prelisiči in je oprezna kar se le da, če bi nasledla kar prvemu skobcu. Po so le tudi skobci, ki prelisičijo celo lisice. To so taki, v katere lovci nameščajo najrazličnejše vabe, ki naj potem privabijo lisice in jih potem, ko skobec zagrabi zvitorepko, ulovijo.

Nekoč je res takle skobec prelisičil lisico in jo ujel ter nič več izpustil. Če bi zdaj prišel mimo lovec, bi bilo brez usmiljenja po njej. To je lisica dobro vedela in zato tudi ni nič zalajala, pač pa je prelisičila — skobec, ki jo je bil ujel za levo tacco, in še lovca, ki je bil nastavljal ta skobec!

Kako je prelisičila lisica skobec in lovca? Toliko časa je grizla lastno tacco, da jo je odgriznila, nato pa brž spešila v svobodo! Mislila si je pač: »Bolje živeti ob treh tacah, kot ob štirih — umreti!«

MOJE POČITNICE

Letos smo se z očetom in mamico odločili, da gremo na počitnice v hribe. Ker nam je zelo všeč okolica Triglava, smo šli na Bled. Na Bledu smo najprej obiskali našega prijatelja, pri katerem smo tudi prenočili. Potem smo si šli ogledat blejski grad. Vi gradu so raznovrstne starodavne omare, posoda in orožje. Naslednji dan smo se s čolnom peljali na blejski otok, kjer je majhna cerkva, poslikana z zelo lepimi slikami še iz davnih časov. Popoldne smo se odpeljali proti Bohinju. Med potjo pa smo se ustavili, ker smo videli stransko pot do žičnice za Vogel. Odločili smo se, da pojdemo z žičnico na vrh.

Na Voglu je bilo zelo mrzlo. Tam smo videli mnogo živine, ki se je pasla. Hodili smo po stranskih stezicah in nabirali ciklame. Ke je bilo zelo mrzlo in vlažno vreme, smo se vrnili v dolino.

Prav tiste dni je bilo dvesto let, od kar je prvi človek stopil na vrh Triglava. Ob tej

priliki smo šli v vas Polje in si ogledali spomenik tistih štirih junakov, ki so prvi dosegli vrh Triglava.

Tako so minili dnevi in morali smo se zopet vrniti domov. Teh lepih počitnic se bom vedno z veseljem spominjala.

Čincija Bandi

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

KAKO JE BILO, KO JE KONČAL POUK

Proti koncu šolskega leta sem bila že nekoliko utrujena in sem nestrno pričakovala, da to šolsko leto mine. Ko pa so se začele počitnice, sem začutila neko praznino in postalo mi je dolgčas po šoli, součenkah in po učiteljih. Nisem vedela kaj početi. Moja mama, ki je zelo stroga in obenem zelo dobra, mi je svetovala, naj se učim naprej in pišem, kot bi hodila v šolo.

Jaz pa sem se rada igrala z mucko in z njenim mladičem. Včasih sem šla po hribo navzgor v trgovino k mojemu očetju. Obi-

skovala sem tudi svojo babico Lidijo, nono Bernardo pa je hodil k nam obdelovat njivo in vrt. Tako so minevale počitnice.

Elena Zobin

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

IZLET V BOLNICO FRANJO

V sredo, 23. avgusta smo šli s sorodniki na izlet v bolnico Franjo. Peljali smo se skozi Gorico in Novo Gorico do Kanala. Tam smo se ustavili in pomalicali, nato smo pot nadaljevali po Soški dolini in prispeli v Cerčno. Od tam smo se peš napotili do bolnice. Steza je speljana tik ob potoku. V bolnici, ki je sedaj spomenik, so se med vojno zdravili ranjeni partizani. Bolnico sestavlja 18 barak ali objektov, ki so: soba za ranjence in bunker, izolirnica, operacijska soba, za zdravnike, rentgen, shramba za nosila, kuhinja, soba za ranjence in jedilnica, skladišče in mizarjska delavnica, soba za osebje, kopalnica s pralnico, kotel za razkuževanje, invalidski dom, rezervoar za vodo, električna centrala, prostor za zakopavanje udov, gornji most, gornji bunker.

Poleg nas si je vse to ogledalo še mnogo drugih obiskovalcev. Meni je ta izlet zelo ugajal.

Ivan Corva

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

ŠAGRA V RICMANJIH

Od sobote, 8. julija do ponedeljka je bila v Ricmanjih šagra. Kot gost Glasbene matice je gostoval pevski zbor iz Clevelanda. Ko so prišli pevci na oder, jim je pevski zbor Slavec zapel v pozdrav dve pesmi. Po kulturnem programu je igral ansambel »Pomlad«. V nedeljo sta pela pevski zbor Slavec in pevski zbor Valentin Vodnik iz Doline. Po nastopu obeh zborov pa je spet igral ansambel »Pomlad«. Na šagri sem ostala do zadnjega plesa. Kupila sem si kroglice, da si bom naredilo ogrlico in prstan.

V ponedeljek je bil zadnji dan šagre. Rekli so, da so dobili mnogo denarja. Tudi ljudi je bilo mnogo, tako da so vse prodali, kar so imeli. Bilo je lepo vreme, le zaključni ples je zmotil dež.

Zelim, da bi bilo tudi prihodnje leto tako lepo.

Damjana Romano

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

IZLET V POSTOJNSKO JAMO

Neko nedeljo popoldne smo se s starši odločili, da pojdemo na izlet v Postojnsko jamo. Takoj, ko smo prispeli tja, smo kupili vstopnice in se odpeljali z vlakom do sre-

dine jame, to je točno 2 km od vhoda. Potem smo se pridružili vodiču in ta nas je vodil skozi najlepši del jame. Nekateri kapniki v jami so kot nekakšne podobe. Tako smo videli petelina, papigo, želvo in palčka. Zelo lepa je rdeča dvorana, v kateri so kapniki rdečkaste barve. Kapniki, ki so iz apnenca, so ali stalagmiti ali stalaktiti. Nekateri so počrnili, ker so nekoč v jami svetili z baklami.

Ko smo se vrnili iz jame, smo si ogledali Predjamski grad, v katerem je bival Erazem Predjamski. Ta je bil roparski vitez, ki so se ga vsi bali. Njegov prvi grad je bil sezidan v samo skalo. Danes ga je še ohranjenega zelo malo. Ostalo je le ognjišče in vodnjak. Ta grad je zanimiv predvsem zato, ker je imel skrivni izhod. V ospredju tega gradu je bil kasneje sezidan današnji Predjamski grad. Pod gradom je jama Pivka, v katero teče potok. Vhod v jamo ni odprt za ogled.

Zelim si še več takih izletov.

Lidija Glavina

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

RAZSTAVA ROČNIH DEL

V nedeljo, 4. julija je bila razstava ročnih del. Pri pripravah za razstavo, ki je bila v šolski telovadnici v Domju, sem pomagala tudi jaz in še nekateri drugi učenci, predvsem pa učitelji. Ročna dela so bila zelo lepa. Najbolj so mi ugajale torbe za telovadbo, ki so jih napravili učenci prvega razreda. Tudi risbe so bile lepe. Tisti dan sem si ogledala vsa ročna dela in risbe. Naslednji dan sem si prišla razstavo se dvakrat ogledat.

Upam, da bodo tudi prihodnje leto razstavljena tako lepa ročna dela.

Stefanja Marsič

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

JEDLI SMO SRNJAKA

V soboto zjutraj me je prišla obsikat Aleksija. Ves dan sva bili skupaj pri njej doma. Popoldan pa sem jaz morala domov. Proti večeru je prišla Aleksija zopet pome. Tudi Aleksijin bratranec Moreno je prišel in nekaj časa smo skupaj igrali odbojko. Ko smo se naigrali, sem odšla k Aleksiji gledat televizijsko oddajo Zorro. Ostala sem pri njih na večerji in obedve sva bili zelo veseli, ker sva prvokrat jedli srnjaka. Zelim si, da bi vsaj še enkrat jedli srnjaka!

Valentina Strain in

Aleksija Labiani

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

Janez Bitenc

Veverica

Veselo

Janez Bitenc

1. Ve-ve-ri-ca, ve-ve-ri-ca skoči sem, skoči tja,
2. Ve ve ri ca ve ve ri ca kaj mi das, kaj mi das,
3. Kaj za lešni-ke bi dala fantek moj, fantek moj,

ko pa na vrh smreke spleza z repkom poma-hlja, hlja.
če ti lešni ke prinesem, ki jih rada i-maš? maš?
saj sem sama jih na brala zurhan koš no-coj. coj.

V MIRAMARU

Neko popoldne sem šla z mojo teto in stricem v Miramar. Bilo je mnogo turistov, ki so prispeli z avtobusi iz Benetk, iz Nemčije in od drugod. Nameravali smo obiskati grad, a je bil zaprt. Moj stric je v parku videl veveričko. Bila je zelo majhna, skakala je po drevesu. Šli smo gledat rdeče ribice, in ko smo jedli obložene kruhke, smo jim dajali jesti. Tudi ptičkom smo dajali kruh.

Ko smo si vse ogledali, smo se odpeljali v park v Barkovljah. Tam so bili otroci, ki so se gugal. Z nami je bil tudi moj bratranec in skupaj sva se gugala. Nato smo se zadovoljni in veseli zopet vrnili domov z željo, da bi še kdaj šli v ta lep park.

Karmen Mačinič

5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski«
RICMANJE

KAKO SMO PREŽIVLJALI POČITNICE UČENCI 4. RAZREDA OSNOVNE ŠOLE »FRANCE BEVK« NA OPČINAH

Zadnje dni počitnic sem preživel v Budimpešti na Madžarskem. Na poti tja smo se ustavili tudi ob Blatnem jezeru. V Budimpešti smo ostali osem dni in si ogledali mnogo zanimivosti. Hodili smo po muzejih in po mestu. Vozili smo se tudi s podzemljsko železnico. Videli smo tudi reko Donavo.

Marko Kerpan

Letos sem bila že drugič na otoku Elbi. Med zanimivostmi smo si ogledali tudi rudnik železove rude in zapor v Porto Azzurro. Na Elbi smo se ves čas kopali. Domov smo se vrnili vsi zagoreli.

Aleksandra Škerlavaj

Prvi del počitnic sem preživela ob morju v Banjolah pri Puli. Bila sem v gosteh pri teti in stricu, za družbo pa sem imela se-

strično. Ko sem se šla kopat, so me pobodli morski ježki. Nekega dne pa mi je meduza podarila »zapestnico«.

Kristina Martelanc

Večkrat sem se s starši kopala v Sosljanu. Neko nedeljo je prišla z nami tudi Sabina. Mama in očka sta se sončila, moja sestra Sabina in jaz pa sva se ves čas zabavali v vodi.

Karmen Purič

Najlepši dan mojih počitnic je bil dan, ko so mi starši kupili kolo. Poleti sem se večkrat peljal z njim skupaj s prijatelji v Bane na sladoled. Trikrat sem se peljal s Konkonela na Opčine. S kolesom pa sem tudi raznašal časopis.

Edi Antler

Del počitnic sem preživela v Jugoslaviji pri babici. Zelo sem se zabavala. S prijateljicami sem se hodila gugat, z babico pa sem šla večkrat v gozd, kjer sem nekega dne videla mlado srno. Vozila sem se tudi s kolesom. Tudi padla sem z njim, toda nisem jokala, čeprav me je bolelo.

Sabina Citter

Zadnji dan počitnic v Poreču smo se šli zelo zgodaj kopat. Ko sva šli z Natašo prvič v vodo, jo je oplazil morski klobuk. Tudi jaz sem se ustrašila in si precej časa nisem upala v vodo. Nato je prišel moj stric. Skupaj smo odšli do skakalnice, kjer smo se kopali. Tudi mene je oplazila meduza.

Barbara Morpurgo

Nekega dne smo odšli v Koper. Ogledali smo si pristanišče, ladjne in mesto. Kosili smo v hotelu, ki je sezidan kot grad. Po kosilu smo kupili lešnikove čokolade.

Andrej Sosič

Nekega dne smo šli v Piran. Učil sem se, kako se lovi ribe s trnkom in z mrežo. Videl sem tudi nekaj meduz. Lovil sem jih, a na srečo me ni nobena oplazila. Ulovil sem precej rib. Zelo lepo je bilo. Ko smo se morali vrniti domov, sem bil žalosten.

Andrej Spacal

Zelo sem se zabaval pri morju v Barkovljah, kjer sem spoznal prijatelja, ki se imenuje Stefano. Tudi naslednji dan sva bila skupaj. Moj brat se je tistega dne udaril, vendar je šel vseeno v vodo.

Igor Unusič

Nekega dne smo se odpravili na Nanos. Bil je lep dan. Avto smo pustili v Razdrtem. Pot je bila v začetku precej položna, nato je postajala vedno bolj strma. Na pol poti smo se ustavili in se odpočili, nato smo s hojo nadaljevali. V Vojkovi koči smo pokosili in se vrnili po stezi in po melišču v dolino.

Veronika Martelanc

Ko smo obiskali bolnico Franjo, smo se mimogrede ustavili tudi v Idriji. Ogledali smo si muzej. Videla sem rudarsko orodje, plinske maske, svetilke in vseh vrst kladi. Tudi živo srebro sem videla. Dovolili so mi, da sem vzela železno kroglo in jo postavila v živo srebro. Krogla se ni potopila, ampak je plavala na živem srebru.

Emanuela Bratoš

Zadnje dni počitnic sem bil v Opatiji, kjer sem si ogledal motorne dirke. Na dirkah so bili štirje ranjeni in trije mrtvi. V Opatiji smo ostali tri dni. Spali smo v šotoru.

Maurizio Sosič

Del počitnic sem preživela pri babici v Umagu. Nekega dne je mama predlagala, naj se peljemo z vlakom iz Umaga v Poreč. Z mano je bila tudi moja sestra in njena prijateljica Alda. Ker pa je moja sestra pogledala na napačen urnik, smo zamudili odhodni vlak. Na postaji smo morale zato čakati do polnoči. Ko smo se vrnile domov, se je mama zelo razjezila.

Nicoletta Sosič

OGLED SLIKARSKE RAZSTAVE V LONJERJU

V soboto, 7. oktobra smo šli učenci vseh petih razredov v Lonjer na slikarsko razstavo slikarja Mirka Čoka. Vreme je bilo zelo lepo. Ko smo prišli v nove prostore prosvetnega društva Adrija, kjer je bila razstava, so nas sprejeli predstavniki društva. Spremili so nas v razstavni prostor. V sobi je bilo obešenih petnajst zelo lepih slik, zato je bilo težko izbrati najlepšo. Slikar Mirko Čok je razstavljal slike krajine in tihožitij. Ogledovala sem si jih natančno in pozorno. Učiteljice, ki so bile z nami, so nam lepo razlagale. Slike so bile naslikane z akvarelnimi in s tempera barvami. Meni sta posebno ugajali dve: vaza s tulipani in zaliv z ladjo. Ogledali smo si tudi zastavice in pokale kolesarskega kluba Adrija. Nazadnje pa so nam ponudili piškote in oranžado.

V šolo smo se vračali veseli in z velikim občutkom zadovoljstva.

Mirjam Gregori

4. r. OŠ »Fran Milčinski« - KATINARA

O slikarski razstavi v Lonjerju so pisali še: Karen Marzolo, Nada Carli in Mauro Benci, vsi iz 4. OŠ »Fran Milčinski« na KATINARI. Pišejo, da je bila razstava lepo pripravljena, vsakomur pa je bilo kakšna slika še posebno všeč.

Prav gotovo bodo z veseljem obiskali še kakšno podobno slikarsko razstavo!

Vaša številna pisemca so mi v potrditev, da vam je bila prva številka jubilejnega letnika Galeba izredno všeč in da ste jo z veseljem in zadovoljstvom sprejeli, saj ste jo komaj čakali. Vsem se zahvaljujem za lepe pozdrave in priznanja, posebno zahvala pa velja učencem 5. razreda OŠ v Šempolaju ze prisrčne besede in ušencem 5. razreda OŠ v Zgoniku, ki so poslali čestitke in želeli veliko uspehov Galebu, kot je razvidno iz objavljenega pisemca. Vaša na-

vezanost na Galeb me še bolj spodbuja, da se bom tudi vnaprej trudil, da bo revija še lepša in privlačnejša.

V prvi številki sem vam napovedal prijetno presenečenje in sicer vsem, ki boste čimprej plačali letoletno naročnino. Prišel je čas, da utešim vaši radovednosti. Vsi

zvesti naročniki boste dobili lepe bele poletne majice z veliko risbo in napisom GALEB na prsni strani. Ste zadovoljni? Mislim, da se ne morete pritoževati, saj vam Galeb še vsako leto podari nekaj lepega in koristnega. To pot je darilo res lepo, vendar boste morali nekoliko potrpeti, ker nisem še dobil pošiljke iz tovarne, zato bom po vsej verjetnosti majice delil šele decembra, ali morda celo kasneje v januarju.

Vsekakor se število lepih nagrad za nagradno žrebanje iz dneva v dan večja in darila so res lepa in bogata. Najbolj srečen med vami bo seveda dobil lepo plavo zložljivo kolo, ostali pa manjše nagrade, ki pa so prav tako lepe. Ob plačilu naročnine vam bom razdelil dopisnice, ki jih boste takoj izpolnili, nalepili nanje znamko in jih odposlali. Kot sem obljubil, bo žrebanje že decembra.

Prav gotovo ste opazili, da sem uvedel novost v vaši rubriki »Solarji pišejo«. V vseh tistih primerih, ko pošiljate spise s skoraj isto vsebino, bom odslej dalje objavljaj le najboljše, ostale pisce pa samo imensko omenil. To naj vam bo v spodbudo, da boste v bodoče pisali z več domišljije in opisovali svoje različne doživljaje in dogodke. Rad bom objavil tudi taka pisemca, v katerih mi boste povedali, kaj vam je všeč in kaj ne, in kaj bi radi v Galebu. Če bodo vaše ideje izvedljive, vam bom rad ustregel.

Tokrat je zaradi pomanjkanja prostora izostalo nekaj vaših dopisov. Bodite brez skrbi. Objavil jih bom v prihodnji številki.

Spet vas moram opozoriti, da morate v vseh dopisih in pod rešitvami križank in zank navesti, poleg imena in priimka, tudi razred in šolo, ki jo obiskujete. Rešitve so mi poslali tudi Katja Colja iz Repna 158, Katja Terčon iz Sesljana ali Mavhinj, Moreno Vertovec iz ulice Maiolica 10 in Davorin Bandi iz Prebenega 91, pozabili pa so navesti razred in šolo. Iz 3. razreda OŠ »Bazoviški junaki« v Rojanu pa sem dobil pi-

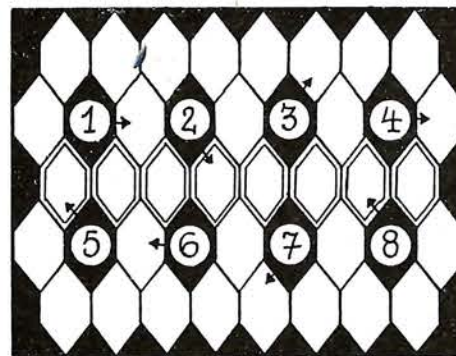
semce, na katerem se je učenka ali učenec pozabil podpisati in ne vem, komu pripada.

Knjižne nagrade pridnim reševalcem pri našam naravnost na šolo in jih ne pošiljam po pošti, zato vas ponovno spomnim: v svojih pisemcih ne pozabite navesti razreda in šole.

Pa še eno prošnjo imam. Pošiljajte pisma predpisane velikosti, ker moram sicer pla-

SATOVNICA

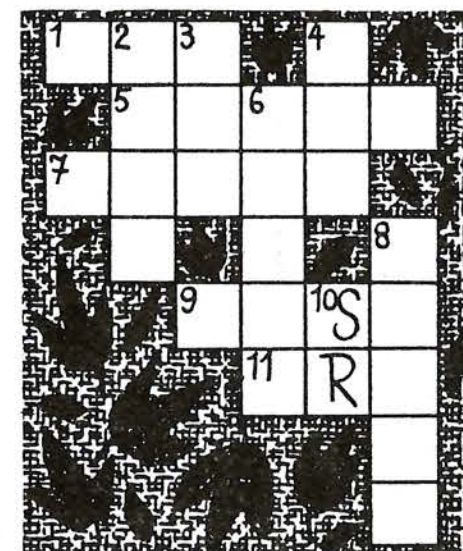
Začni s poljem, ki ga kaže puščica, in vpisuj črke v smeri, v kateri tečeta kazalca na uri. Opisi so naslednji: 1. kdor vrti lajno, 2. otrebiti plevel, 3. poet, 4. vesoljsko vozilo, 5. majhna jasa, 6. program, 7. lepši izraz za zamorski, 8. kraška tvorba v podzemeljski jami.

Ob pravilni rešitvi dobiš v sredinskih obroblih poljih ime države na Daljnem vzhodu.

čevati globe za taka pisemca, ki ne odgovarjajo formatu. Isto se dogaja tudi s pismi z žigom didaktičnega ravnateljstva in brez znamke. Svetujem vam, da napišete več rešitev in spisov in jih pošljete v eni sami kuverti, ki pa jo morate pravilno frankirati. Sicer bom v bodoče primoran odvrčati pisma, ki ne bodo pravilno frankirana, ali ne bodo odgovarjala formatu.

UREDNIK

RAČUNSKA KRIŽARNA

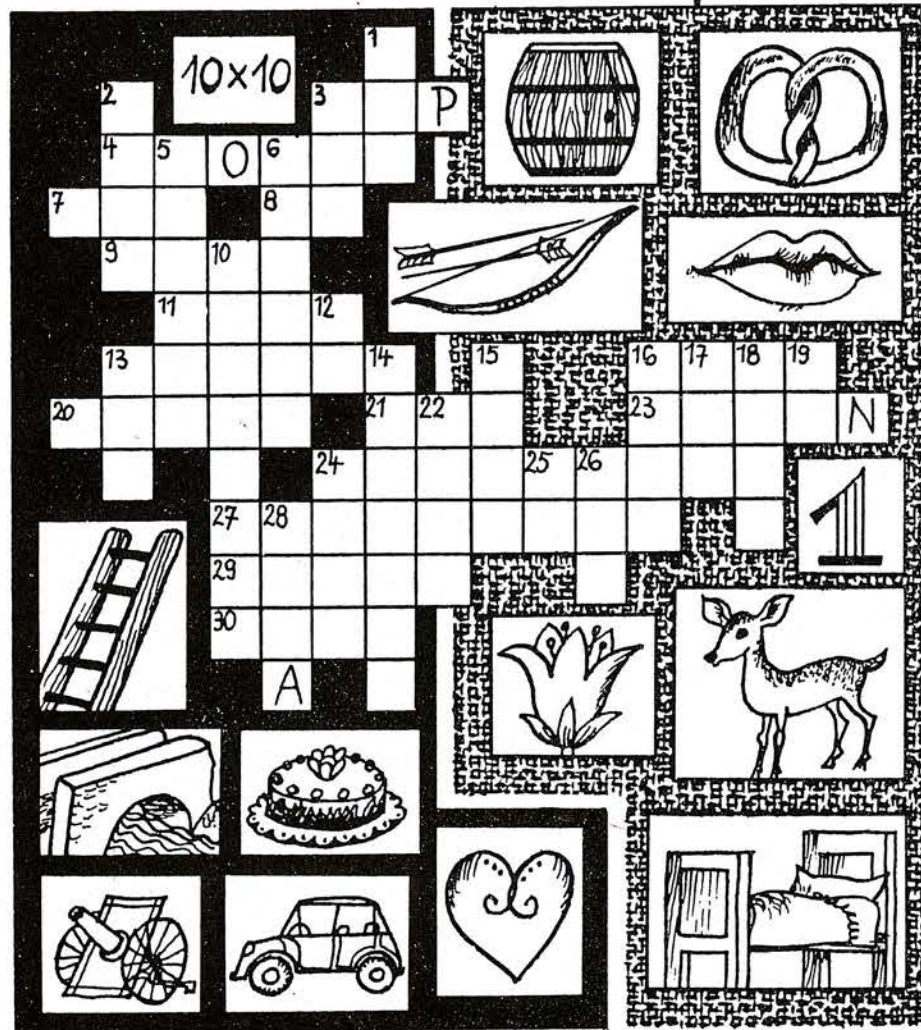

Take križanke doslej niste reševali. Od navadne križanke se razlikuje po tem, da so besede, ki jih je treba vpisati, večinoma imena za številke, ki jih dobite s preprostimi opisanimi računi.

Vodoravno: 1. polovica, 5. trinajst manj šest, 7. pet in štiri, 9. osemnajst deljeno s tri, 11. enajst manj osem.

Navpično: 2. štiri krat dva, 3. kralj živali, 4. dvajset deljeno s štiri, 6 štiri in šest, 8. dva krat dva.

vodoravno: *navpično:*

Skoraj polovica besed je prikazanih likovno, za ostale pa so opisi naslednji:

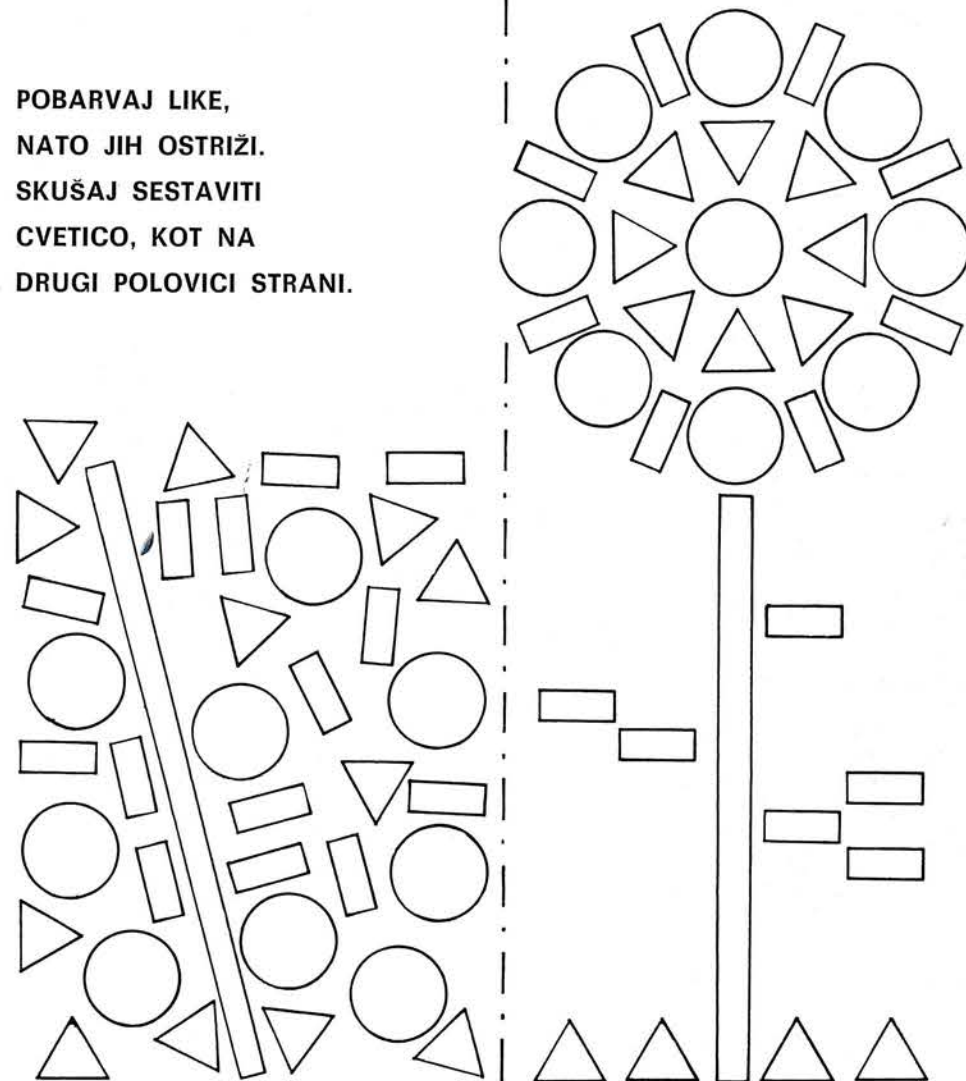
Vodoravno: 4. začetek borbe, spoprijem, 8. skrajni konec kopnega, 9. največje evropsko pogorje, 21. žensko ime, 23. nasprotno od kriv in zvit, 24. ropanje po napadu, zbiranje plena, 27. slovensko mesto, 29. naprava za krmo v hlevu.

Navpično: 3. kradljivec, 5. radij, 12. krajši izraz za tebe, 14. puščavska ladja, 15. dom čebel, 17. paradiž, 19. dva enaka samoglasnika, 22. sestavine, 24. praznik šem, čas maškar, 25. JA, 28. otok, na katerem je glavno mesto Indonezije.

CVETICA

POBARVAJ LIKE,
NATO JIH OSTRIZI.
SKUŠAJ SESTAVITI
CVETICO, KOT NA
DRUGI POLOVICI STRANI.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE UGANK IZ PRVE ŠTEVILKE

MAGIČNI LIK - Vodoravno in navpično: 1. mlad, 2. lopata, 3. aparat, 4. darilo, 6. zaton.

ZLOGOVNICA - 1. boa, 2. apno, 3. takoj, 4. starec, 5. piroeta, 6. rjavenje, 7. mandarin.

Imeni obeh letovišč ob severni obali Jadrana sta: Opatija in Ankaran.

KOMBINIRANA KRIŽANKA - Vodoravno: 2. gad, 4. pol, 5. povelje, 7. prepir, 9. letalo, 10. kozarec, 11. kita, 12. kot, 13. roka, 14. šotor, 15. kaša. **Navpično:** 1. valj, 2. gol, 3. lopar, 4. Peroci, 5. peta, 6. vile, 7. plot, 8. Reza, 10. kitara, 11. kokoš, 12. kota, 13. rok.

REŠITVE SO POSLALI: Dimitrij Radetti, Katja Radetti, Helena Sosič, Aleš Filipčič, 2., 3.a, 4. in 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Katja Fabrizzi, David Kralj, Oliver Carli, Marko Kokoravec, Fabjana Kralj, Karmen Križmančič, 1., 3., 4. in 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Nadja Kraljič, 4. r. OŠ MAČKOLJE. Flavij Dovgan, Tamara Bernhardt, Karen Marzolo, Mihael Ciak, Mauro Benci, Mirjam Gregori, 3. in 4. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. David Pupulin, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. David Glavina, 1. r. DOMJO. Martina Štrajn, Robert Bandi, Lidija Glavina, Tanja Stefani, Karmen Mačinič, Štefanija Marsič, Aleksija Labiani, Valentina Strain, Marina Sancin, Loredana Šturman, 4. in 5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski« - RICMANJE. Pavel Rebula, Aljoša Terčon, Peter Pertot, 4. r. OŠ DEVIN. Marijan Peric, Igor Jazbec, Valter Stanissa, Dorotea Križmančič, 4. in 5. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Ivan Rebula, 3. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Martina Canziani, 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOLINA. Andrej Ferfolja, Erik Dolhar, Igor Tavčar, Pavel Panjek, Martina Torrisi, Andrej Birs, Klavdij Frasinelli, Martina Mosca, Sergij Kocman, Andrejček Požar, Ivana Ažman, Lara Tinta, Vera Kermeč, Maksi Kralj, 1., 3. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Erika Veglia, Marko Luisa, Giuseppe Italiano, 1. a in b r. SŠ »S. Ciril in Metod« - SV. IVAN. Aljoša Gregori, Andrej Košuta, Aleks Sedmak, Lucija Kosmač, Marko Tence, Ingrid Sedmak, Klavdija Sedmak, Alja Sterni, Sanja Sedmak, Rafaela Cossutta, 5. r. OŠ »A. Sirk« - KRIŽ. Sergij Blasi, Alenka Leghissa, 3. in 4. r. OŠ SV. JAKOB. Michela Baldan, Kristina Gergolet, 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Dean Oberdan, Mitja Možina, Alan Oberdan, 1., 4. in 5. r. OŠ »K. Širok« - UL. DONADONI. Anita Kocijančič, Miloš Šušteršič, Andrej Antonič, Rajko Zečevič, Rozana Gabrovec, Nadja Metlikovec, Katerina Mervic, Agata Santini, Mitja Pernarčič, Ervin Iori, 2. in 3. r. OŠ CEROVLJE. Marta Rebula, Nevenka Marussi, Benjamin Zidarič, Lara Lupinc, Jožko Pahor, Stano Kočevari, David Zidarič, Aljoša Škabar, Damjan Legiša, Elena Gruden, 5. r. OŠ »S. Gruden« - ŠEMPOLAJ. Tanja Urlih, Marino Gherlani, Elena Antonič, 4. r. OŠ MAVHINJE. Andrej Gruden, Barbara Dilema, Alenka Obad, Marko Milič, Tamara Živic, Suzi Milič, Debora Pirc, Sonja Milič, Barbara Briščik, Barbara Kocman, Aljoša Emili, Mitja Kante, Francesco Breda, Dario Bizjak, Aleksander Umek, Peter Jazbec, Albert Emili, Adam Simoneta, Nadja Budin, Anna Ancona, Tamara Frančeskin, Janko Milič, Ivo Gruden, Davorin Kralj, Peter Janežič, Walter Auber, Lara Budin, Livija Delbello, Nadja Gherlani, Alenka Kralj, Tanja Pirc, Elizabeta Živic, Loredana Umek, Laura Valentino, Peter Škrk, Katja Pirc, Jurij Žagar, Roberto Kocman, Mitja Grilan, Ervin Doglia, Marko Riolino, Boris Štoka, Stefano Kralj, 3., 4. in 5. r. OŠ ZGONIK. Peter Jankovič, 2. r. OŠ BORŠT, Tanja Rebula, Marino Tavčar, Daniela Tavčar, 4. in 5. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Vanek Battello, Igor Devetak, Damijana Cescutti, Sabina Grahek, 4. in 5. r. OŠ UL. V. VENETO - GORICA. Irena Radetti, Boris Guštin, Armando Hrovatin, 1. a in b SŠ »S. Kosovel« - OPČINE. Marvida Čuk, 4. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Tanja Gombač, 1. r. SŠ »S. Ciril in Metod« - KATINARA. Anita Ražem, 2. r. OŠ PESEK. Romina Maver, 1. r. SŠ »S. Gregorčič« - DOLINA. Alenka Štoka, 4. r. OŠ PROSEK. Karmen Natural, Sonja Gregori, 3. in 5. r. OŠ »K. Destovnik - Kajuh« - GROPADDA.

NAGRADE DOBIJO: Katerina Mervic, 3. r. OŠ CEROVLJE. Sabina Grahek, 5. r. OŠ UL. V. VENETO - GORICA. Aleksander Umek, 4. r. ZGONIK. Nadja Kraljič, 4. r. OŠ MAČKOLJE. Marko Luisa, 1.b r. SŠ »S. Ciril in Metod« - SV. IVAN.

CENA 700 LIR - LETNA NAROČNINA 4000 LIR